

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

VENDIM
KËRKESA NR. 33104/15

AGONSET SHPK KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë) e mbledhur më 10 maj 2022, si Komision, i përbërë nga:

- Andreas Zünd, *kryetar*,
 - Darian Pavli,
 - Mikhail Lobov, *gjyqtarë*,
- dhe Olga Chernishova, *zëvendëssekretare e seksionit*,
pasi mori në konsideratë:

kërkesën (nr. 33104/15) kundër Shqipërisë paraqitur në Gjykatë, në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrotjtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”), më 27 qershor 2015, nga Agonset sh.p.k., një kompani e regjistruar në Shqipëri (“kompania kërkuuese”), e cila u përfaqësua nga z. A. Saccucci, një avokat i cili e ushtron profesionin e tij në Romë;

vendimin për t’i përcjellë qeverisë shqiptare (“Qeveria”) ankesat në lidhje me të drejtën e kompanisë kërkuuese për liri të fjalës dhe të drejtën e saj për të mos u diskriminuar – Qeveria u përfaqësua nga agjenti i saj, z. Artur Metani, Avokati i Përgjithshëm i Shtetit – si edhe vendimin për ta deklaruar pjesën tjetër të kërkesës së papranueshme;

vendimin për t’i dhënë prioritet kërkesës (rregulli 41 i Rregullores së Gjykatës);

konstatimet e palëve,

pasi diskutoi, vendos si më poshtë:

LËNDA E ÇËSHTJES

1. Çështja konkrete ka të bëjë me pamundësinë e kompanisë kërkuuese për të marrë pjesë në procedurën për një “konkurs bukurie” për dhënien e një licence kombëtare për transmetim digjital dhe pamundësinë e saj për të aplikuar për të.

2. Kompania kërkuuese u themelua më 3 maj 2012, dhe më 5 prill 2013, u prezantua zyrtarisht kanali televiziv “Agon Channel Albania”. Ky kanal kishte marrë leje për të ofruar shërbim satelitor audioviziv të programacionit, gjë e cila e lejonte kompaninë kërkuuese të transmetonte programacionin e saj në rrjetet e licencuara. Ligji i vitit 2013 për mediat audiovizive (“LMA”) e parashikonte Autoritetin e Mediave Audiovizive (“AMA”) si organin kombëtar rregullator dhe licencues. Në vitin 2013, në mbështetje të nenit 139 të LMA-së, AMA miratoi një rregullore për licencimin e rrjeteve dhe të programeve kombëtare digjitale, me rastin e “procedurës për një konkurs bukurie” (“rregullorja”). Sipas nenit 4 të rregullores, vetëm operatorët privatë, të cilët ishin pajisur më herët me licenca për një mbulim në nivel kombëtar (“transmetuesit kombëtarë”), u ftuan të merrnin pjesë në procedurë. Në korrik 2013, ajo lançoi procedurën për konkursin e bukurisë.

3. Pas një padie të ngritur nga tre transmetues kombëtarë, më 31 korrik 2013, Gjykata e Rrethit Tiranë urdhëroi AMA-n të pezullonte procedurën për lëshimin e licencave kombëtare digjitale deri në shqyrtimin e padisë, në lidhje me anulimin e nenit 16 të rregullores. Më 8 tetor 2014, Gjykata Administrative e Apelit Tiranë, duke e gjykuar çështjen si gjykatë e shkallës së parë, në mbështetje të nenit 10§2(b) të ligjit për gjykatat administrative, vendosi të anulonte nenin 16 të rregullores, për sa kishte të bënte me kërkesat financiare për të marrë pjesë në procedurën për konkursin e bukurisë, dhe e urdhëroi AMA-n të miratonte një rregullore të re.

4. Më 30 tetor 2014, kompania kërkuuese u ankua pranë AMA-s për tri shkaqe të lidhura me procedurën e konkursit të bukurisë të lançuar në korrik 2013. Së pari, ajo argumentoi se ndalimi i transmetuesve jokombëtarë për të marrë pjesë në procedurën për konkursin e bukurisë,

pavarësisht kapaciteteve të tyre teknike për të ofruar mbulim kombëtar, ishte arbitrar dhe i padrejtë. Së dyti, duke qenë se transmetuesit kombëtarë nuk mbulonin një pjesë të madhe të territorit kombëtar, kompania kërkuese pretendonte, se AMA, me anë të veprimeve të saj, i kishte lejuar që të përfitonin nga pozicioni i tyre i paligjshëm. Së treti, pezullimi i procedurës për konkursin e bukurisë dhe mosveprimi për një kohë të gjatë i AMA-s e kishin penguar rregullatorin që të lëshonte licencën digjitale për kompaninë kërkuese, në mënyrë që kjo e fundit të transmetonte programet e saj digjitale.

5. Më 16 prill 2015, AMA miratoi një rregullore të re për licencimin e rrjeteve dhe programeve kombëtare digjitale, me anë të procedurës për një konkurs bukurie, dhe ftoi pesë transmetues kombëtarë që të merrnin pjesë. Kompanisë kërkuese nuk i ishte ofruar asnjë ftesë.

6. Më 19 maj 2015, kompania kërkuese ridërgoi pranë AMA-s shkresën e saj të datës 30 tetor 2014, sepse shkresa kishte humbur. Nuk u kthye asnjë përgjigje.

VLERËSIMI I GJYKATËS

7. Kompania kërkuese u ankua se ishin shkelur e drejta e saj për lirinë e fjalës, sipas nenit 10 të Konventës, si edhe e drejta për të mos u diskriminuar, sipas nenit 14 të Konventës dhe nenit 1 të protokollit nr. 12, sepse kompania kërkuese nuk ishte ftuar që të merrte pjesë në procedurën për “konkursin e bukurisë”, dhe për faktin se nuk mund të aplikonte për marrjen e licencës për transmetimet digjitale.

8. Më 8 qershor 2016, kompania kërkuese parashitroi ankesa të tjera në mbështetje të nenit 6§2 dhe nenit 10 të Konventës, dhe nenit 1 të protokollit nr. 1 të Konventës, në lidhje me konfiskimin e pajisjeve të saj dhe objekte të tjera nën pronësinë e saj, dhe nisjen e procedurave penale ndaj disa prej aksionarëve të saj. Këto ankesa nuk u paraqitën në formën e duhur të një kërkesë dhe nuk u komunikuan.

9. Gjykata thekson se Qeveria ngriti kundërshtimin se kërkuesi nuk kishte shteruar mjetet e brendshme. Në të vërtetë, kompania kërkuese nuk ka paraqitur ndonjë ankesë përpara gjykatave vendëse.

10. Parimet e përgjithshme në lidhje me shterimin e mjeteve të brendshme dhe parimi i subsidiaritetit janë përmbledhur në vendimin *Vučković dhe të Tjerët kundër Serbisë* ((kundërshtim paraprak) [DHM], nr. 17153/11 dhe 29 të tjerë, §§ 69–77, 25 mars 2014).

11. Në çështjen konkrete, kompania kërkuese pretendon se ka paraqitur një ankesë pranë AMA-s më 30 tetor 2014, por nuk ka marrë asnjë përgjigje për këtë ankesë. Megjithatë, kompania kërkuese paraqiti një padë pranë Gjykatës Administrative për mosreagimin e AMA-s ndaj asaj anekse. Ajo mund të kishte kundërshtuar edhe rregulloren e re të miratuar nga AMA më 16 prill 2015. Praktika e gjykatave administrative, siç parashitohet nga Qeveria, tregon se ato mund të shqyrtojnë ankesat për ligjshmërinë e rregullores. Kompania kërkuese mund të kishte ngritur edhe çështjet, në lidhje me kushtetutshmërinë e legjislacionit të zbatueshëm përpara Gjykatës Administrative, gjë e cila kishte fuqinë që t'i pezullonte procedurat dhe ta referonte çështjen kushtetuese pranë Gjykatës Kushtetuese.

12. Në lidhje me dyshimet e kompanisë kërkuese, në lidhje me perspektivën për sukses të ndonjë prej mjeteve të përmendura më sipër, Gjykata thekson se ekzistenca e dyshimeve për perspektivat e suksesit të një mjeti të caktuar, të cilat nuk janë dukshëm të kota, nuk është një arsye e vlefshme që të mos i shterosh këto mjete (shih, *inter alia*, *Tamm kundër Estonisë* (vendim), nr. 15301/04, 2 shtator 2008, dhe *Mendrei kundër Hungarisë* (vendim), nr. 54927/15, §26, 19 qershor 2018).

13. Gjykata thekson, se në mbështetje të nenit 122 të Kushtetutës së Shqipërisë, çdo marrëveshje e ratifikuar ndërkombëtare përbën një pjesë të sistemit të brendshëm ligjor (pasi është publikuar në Gazetën Zyrtare), në parim është e zbatueshme në mënyrë të drejtpërdrejtë dhe ka prioritet kundrejt ligjeve të vendit, që nuk përputhen me të. Sipas nenit 17§2 të Kushtetutës, çdo kufizim i të drejtave dhe i lirive kushtetuese: “në asnjë rast nuk duhet të tejkalojë kufizimet e parashikuara në Konventën Evropiane të të Drejtave të Njeriut”.

14. Si rrjedhim, Konventa përbën një pjesë integrale të sistemit ligjor shqiptar, ku ajo ka përparësi ndaj parashikimeve statutores, që janë në kundërshtim me të, dhe është e zbatueshme në mënyrë të drejtpërdrejtë. Për këtë arsye, ishte në dorë të kompanisë kërkuese në çështjen konkrete që të argumentonte përpara autoriteteve vendëse, se në rrethanat e çështjes konkrete ishin shkelur e drejta e saj për lirinë e fjalës, si edhe e drejta për të mos u diskriminuar, në kundërshtim me dispozitat përkatëse kushtetuese dhe nenet 10 dhe 14 të Konventës (shih *Shpata kundër Institutit të Sigurimeve Shogërore*, Gjykata e Lartë e Shqipërisë, vendimi i datës 22 korrik 2021, ku Gjykata e Lartë zbatoi në mënyrë të drejtpërdrejtë nenin 6 të Konventës, duke u mbështetur në çështjen *Dauti kundër Shqipërisë*, nr. 19206/05, 3 shkurt 2009). Në këtë mënyrë, autoritetet kombëtare do të kishin pasur mundësinë t'u përgjigjeshin këtyre argumenteve. Në lidhje me këtë aspekt, argumenti i kompanisë kërkuese se ajo nuk kishte asnjë shpresë për sukses, sepse një pjesë e ankesës së saj mbështetej në një parashikim statutor, dhe se pjesa tjetër në një rregull dytësor, nuk mund të pranohet (krahaso *Habulinec dhe Filipović kundër Kroacisë* (vendim), nr. 51166/10, §30, 4 qershor 2013).

15. Nëse kompania kërkuese do ta kishte respektuar këtë kërkesë, ajo do t'u kishte dhënë gjykatave vendëse mundësinë për të cilën është hartuar rregulli për shterimin e mjeteve të brendshme në mbështetje të Shteteve, më konkretisht për të përcaktuar çështjen e pajtueshmërisë së masave vendëse të kundërshtuara, ose mosveprimet për të marrë masa, sipas Konventës, dhe nëse kompania kërkuese, sidoqoftë, do të kishte parashtruar kërkesat e saj përpara Gjykatës Evropiane, kjo Gjykatë do të kishte pasur edhe opinionet e gjykatave vendëse. Për këtë arsye, kompania kërkuese nuk ka ndërmarrë hapat e duhur për të bërë të mundur që gjykatat vendëse të përmbushnin rolin e tyre themelor në sistemin mbrojtës të Konventës, ku Gjykata Evropiane është suplementare (shih, midis autoriteteve të tjerë, *Vučković*, cituar më sipër, §90). Gjithashtu, Gjykata nuk identifikon ndonjë arsye të posaçme që ta përjashtojë kompaninë kërkuese nga kërkesa për të shfrytëzuar mjetet e brendshme në respektim të rregullave dhe procedurave të zbatueshme të ligjit të brendshëm.

16. Përkundrejt situatës së sipërpërmendur, Gjykata arrin në përfundimin se kompania kërkuese, në përputhje me parimin e subsidiaritetit, përpara se ta dorëzonte kërkesën e saj në Gjykatë, do të duhej t'i kishte paraqitur argumentet e saj përpara autoriteteve vendëse, duke u thënë atyre, në këtë mënyrë, mundësinë që të vendosnin për shkeljet e pretenduara të Konventës.

17. Për pasojë, kërkesa duhet të kundërshtohet në respektim të nenit 35§§1 dhe 4 të Konventës për mosshfrytëzim të mjeteve të brendshme.

Për këto arsye, Gjykata, në mënyrë unanime:

E deklaron kërkesën të papranueshme.

Hartuar në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 2 qershor 2022.

Olga Chernishova
ZËVENDËSSEKRETARE

Andreas Zünd
KRYETAR